

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa V. K.
przeciwko A. sp. p. w K. i B. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1288/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego).**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub

4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka V. K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 grudnia 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 maja 2015 r., którym Sąd Okręgowy oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanych: spółki pod firmą A. Spółka Partnerska w K. oraz B. M. solidarnie kwoty 100 398,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 czerwca 2014 r. tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- „jaki jest zakres obowiązków profesjonalnego pełnomocnika (adwokata bądź radcy prawnego) przy obsłudze prawnej transakcji dokonywanej na rzecz klienta?”;
- „czy w świetle art. 471 k.c. w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 56 k.c. sporządzenie przez profesjonalnego pełnomocnika (adwokata bądź radcy prawnego) nieważnej umowy ze względu na niedopuszczalność zbycia prawa niemajątkowego oraz brak poinformowania klienta o skutku zawarcia tej umowy w postaci nieważności, spełnia przesłanki niezachowania należytej staranności przy wykonywaniu umowy o świadczenie usługi prawnej, uwzględniając zawodowy charakter działalności tego pełnomocnika?”,

- „czy w świetle art. 471 k.c. w zw. z art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 355 § 2 k.c. w zw. z art. 354 § 1 k.c. w zw. z art. 56 k.c., uwzględniając treść jak i cel umowy o świadczenie usługi prawnej, profesjonalny pełnomocnik (adwokat bądź radca prawny) ma obowiązek w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości poinformować klienta o nieważności umowy, obejmującej jako przedmiot zbycie prawa niemajątkowego, co do zawarcia której pełnomocnik ten świadczy na rzecz klienta usługę kompleksowej obsługi prawnej?”.

Poza tym, zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ wydanie „...orzeczenia oddalającego apelację w sytuacji, gdy - ze względu na wadliwość wyroku Sądu I instancji - w sposób oczywisty istniały podstawy do jej uwzględnienia, gdyż Sąd Apelacyjny ustalił, że pozwany B. M. nie poinformował powódki, że umowa nabycia prawa do grobu, jako obejmująca prawa niezbywalne i tym samym sprzeczna z ustawą jest bezwzględnie nieważna - co w sposób oczywisty rodzi odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego za nienależyte wykonanie zobowiązania.”

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

W art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie tego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienia prawne nie czynią zadość przytoczonym wymaganiom, o czym może świadczyć już tylko to, że skarżąca przedstawiła je jako istotne i wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, po czym - powołując się równocześnie na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. - uznała je za niebudzące wątpliwości, wręcz oczywiste i podlegające rozstrzygnięciu wyłącznie w sposób zaprezentowany w skardze kasacyjnej. Przedstawione przez skarżącą zagadnienia prawne nie mogą być uznane za istotne zagadnienia prawne o charakterze abstrakcyjnym z tej przyczyny, że zostały one powiązane ze stanem faktycznym sprawy w sposób świadczący o tym, że skarżącej chodzi wyłącznie o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie istotnych i niewyjaśnionych dotąd zagadnień prawnych, budzących poważne wątpliwości i mających znaczenie dla praktyki sądowej.

Skarżąca nie przytoczyła również argumentów świadczących o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie mogą bowiem przekonywać o tym wywody nawiązujące do problemów uznanych przez skarżącą za istotne zagadnienia prawne. Powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżąca pominęła część ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, według których pozwany B. M. uprzedzał ją o zagrożeniach łączących się z zawarciem umowy z M. D., L. D. i D. D. ze względu na charakter prawa do grobu, w tym o ryzyku związanym z ujawnieniem się osób trzecich uprawionych do grobu. Z

dalszych ustaleń przyjętych za podstawę wyroku wynika, że skarżąca działała z pełną świadomością zagrożeń związanych z zawarciem umowy z dnia 13 marca 2007 r., w związku z czym strony przewidziały w niej obowiązek zwrotu ceny nabycia na wypadek zakwestionowania prawa skarżącej do grobu przez osoby trzecie, że skarżąca podjęła ryzyko w przekonaniu, iż nikt nie jest zainteresowany przedmiotowym grobem, że Zarząd Cmentarzy Komunalnych traktował skarżącą jak wyłącznego dysponenta tego grobu, w związku z czym we wrześniu 2007 r. skierował do niej pismo w sprawie prac remontowych i konserwatorskich, że w dniu 29 kwietnia 2008 r. skarżąca zawarła umowę z M. A., na podstawie której nabyła prawo do innego grobu oraz że rzeczywistą przyczyną rezygnacji z grobu będącego przedmiotem umowy z dnia 13 marca 2007 r. były starania i nakłady związane z jego zabytkowym charakterem oraz zawarcie w 2008 r. umowy nabycia prawa do innego grobu. Uszło uwagi skarżącej, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżącą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

